

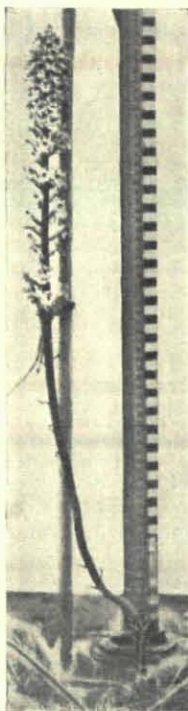
zoals het Naaldenveld, Groenendaal, Lindenheuvel, enz. gelukkig het naaldhout niet vergeten. Daarheen zetten de kraaien bij voorkeur koers en onze Haarlemmerhout, die geen dennen meer bezit en ze in de toekomst niet hebben zal, vliegen ze geringschattend voorbij. Opeens komt „onze” vleermuis te voorschijn en in grote vaart begint hij zijn rondjes te vliegen. Het gaat tussen de vrij hoge pereboom en ons huis door, daarna om enkele populieren, het dak over om even te verdwijnen en na een vaste tijd weer terug te komen. 't Is te donker om verder te lezen en ik tel hoe lang een rondvlucht duurt; precies 29 seconden, zodat ik zijn weder-verschijning zo zeker kan voorspellen als van een komeet met korte omloopstijd. Na een 25-tal zulke vluchten verdwijnt hij lange tijd en onderzoek leert me, dat hij zijn route heeft verplaatst en langs de lindebomen van een naburig plein jaagt. Maar hij komt weer terug door onze tuin en ook in dit afwisselend bezoek aan de twee jachtterreinen is een opvallende regelmaat t.o.v. de tijd. — Tussen de pereboom en de rand van het balkon danst een vrij grote groep muggen. Maar als met tel 29 de vleermuis zal verschijnen, dan is plotseling de hele zwerm spoorloos verdwenen. Een ogenblik later zweeft de vleermuis door de juist nog zo wriemelende ruimte. Misschien verrast hij een enkele trage mug of een exemplaar, dat het gevaar niet waarneemt en aldus komt de selectie van het muggenras tot zijn recht. Hoe nemen de muggen het naderende gevaar waar? Zouden ze het ratelend geluid, waarover Dr Dijkgraaf c.s. zulke mooie onderzoekingen hebben gedaan, horen en dan onmiddellijk doodstil aan de bladeren gaan hangen? Let in de komende zomer op dit verschijnsel.

Haarlem.

A. MELLINK.

Over het gehoor van muggen bestaat nog steeds geen zekerheid. Deze waarneming brengt ons dat weer op pijnlijke wijze in herinnering. Er zijn allerlei aanwijzingen dat muggen kunnen horen, en hun sprieten, vooral die van de mannetjes, lijken er op gebouwd te zijn om geluidstrillingen op te vangen: men vermoedt dat de talloze fijne haartjes die de sprieten zo'n mooi pluimachtig karakter geven, met geluidstrillingen gaan meetrillen, zoals in ons oor het trommelvlies meetrilt. Maar zoals gezegd, zekerheid hebben we niet en het wachten is op de onderzoeker die de teer gebouwde muggen hun geheim weet te ontfutselen.

N. T.

Een zeldzame bremraap (*Orobanche crenata* Forsk.) in de Cultuurtuin voor Technische Gewassen te Delft. Eind Juni ontwikkelde zich een tweetal van deze prachtige parasieten in een bed met karwij (*Carum carvi*). In 1946 werd een exemplaar, dat zich nu in het herbarium van het Laboratorium voor Technische Botanie bevindt, en dat vermoedelijk tot dezelfde soort behoort, verzameld in een bed met Oost-Indische kers. Dr S. J. van Ooststroom te Leiden, die zo vriendelijk was het in 1949 verzamelde materiaal voor ons te determineren, deelde ons mede, dat hij *Orobanche crenata* aantrof in de Hortus te Utrecht, spontaan op *Vicia Faba*, op 13 Aug. 1931 (herbarium van Ooststroom no. 4435). De soort behoort oorspronkelijk thuis in het Middellandse Zee-gebied, oostelijk tot in de Kaukasuslanden. Volgens G. Beck-Mannagetta (*Orobanchaceae*, in A. Engler's *Pflanzenreich* IV, Leipzig 1930) is ze zeer algemeen in de peulvruchtculturen in dat gebied; ze wordt ook dikwijls daarbuiten geïntroduceerd, doch kan zich dan, ondanks haar eenjarigheid, blijkbaar niet handhaven. Zo zijn er vondsten beschreven uit Duitsland (Berlijn, Bonn) en Engeland (Bridgewater). Als gastheren vinden we, behalve Leguminosen, opgegeven *Pelargonium*, *Tropaeolum*, *Eryngium* en *Salvia*.

Bijgaande foto geeft een idee van de grootte (ongeveer 70 cm voor het grootste exemplaar) doch helaas niet van de prachtige amethystachtige kleur. Delft, 29 Juni 1949.

B. J. D. MEEUSE.

P. REINOUTS VAN HAGA.

Nog eens vers plantenmateriaal in een spreekwennest. Naar aanleiding van de mededeling van de Heer Walrecht in het Julinumnummer van D.L.N. het volgende:

Ook mijn spreekw had dit jaar veel ambitie voor levende planten. Van een struik Gebroken Hartjes (*Dicentra spectabilis*) zag ik hem geregeld grote stukken blad afscheuren en naar zijn nest brengen. In de dakgoot, die „toevallig” verstopt raakte vond ik tientallen bloemen van dezelfde plant, waarvoor de verklaring nu voor de hand lag. Er zaten al jongen in het nest; is het soms een poging om in droge tijden door middel van een sappig blaadje de jongen aan het benodigde vocht te helpen? Kersen of iets dergelijks zijn er niet in de buurt en rupsen waren ook schaars. De ravage in de aangetaste plant was natuurlijk minder erg dan in jonge planten het geval zou zijn geweest.

Leeuwarden.

G. VAN MINNEN.